

που μας έκαμναν οι ξένοι και μας άνοιγαν πληγές
 με πολλήν δε αγωνία ερωτώ τον εαυτό μου
 ποιό θα είναι εις το τέλος το κατάντημα του κόσμου
 εις το νου μου τώρα φέρνω ένα ταιριαστό ρητό
 που έχει πιστή εφαρμογή σήμερα
 - 'Ότι ήρτανε τα άγρια να διώξουνε τα ήμερα.
 Θεέ μου Πάνσοφε που έκτισες τον κόσμο όλο
 και του έδωσες τα πάντα που 'χουσι ωραία όψη
 μας εχάρισες τα δάση, τις πλαγιές και το γιαλό
 που δε μπορούσε να κάμει το ανθρώπινο μυαλό.
 'Όποιος έχει αμφιβολία ας πετάξει στον αέρα
 κι όταν δει αυτά που γράφω από μian άκρα ως άλλη
 θα πιστέψει πως τα γύρω έχουν τόσα πολλά κάλλη.
 Αυτά όλα Πλαστοουργέ μου σου τα γράφει ένας ψάλτης
 που το λέγουν Σιτανάρη και βοήθησε, Θεέ μο,
 κάμε μου τούτη τη χάρη να σωθεί τούτος ο τόπος
 και να πνάσει η ψυχή μου να σου ψάλλει όπως πάντα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΤΑΝΑΡΗΣ
 Ιεροψάλτης από την Ακαθθού

Η ΑΦΑΝΤΑΧΤΗ

Άντα να φκει του ξωπορκιού
 φέγγουσι τα στενά της
 κρέμονται ούλλοι πάνω της
 πάνω στην ομορκιάν της.

Οι μέλισσες που μακρυά
 την περιτριυρίζουν
 τζιαι μυρωθκιές που τους ανθούς
 φέρνουν τζιαι την μυρίζουν.

Τζι' ο νήλιος τζιην την σταλαμην
 πάει να βασιλέψει
 τζι' αφίνει την αφάνταχτην
 στον κόσμον ποιον να φέξει.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΕΤΑΣΗΣ
ΑΝ/ΧΗΣ Π/Ζ
 Από την ποιητική συλλογή
«ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΑΡΚΙΑΝ ΜΟΥ ΤΗΝ ΡΑΪΣΜΕΝΗΝ»